

ната рибка, че не искамъ селянка да бжда, а болярка славна и преславна!

Тръгва дѣдо, край море отива. Морето се силно разиграло. Дѣдо вика, златна рибка иде. Отдалече рибка дѣда пита:

— Що желаяшъ и какво ти трѣбва?

Поклонилъ се дѣдо и отвърналь: — Съжали ме, рибке господарке! Отъ сърдита по-сърдита баба, кара ми се, мира ми не дава — не желае селянка да бжде, а болярка славна и преславна.

Златна рибка тихомъ отговаря:

— Иди, сбогомъ, не грижи се, дѣдо — като иска, и това ще стане!

Пакъ при баба старецътъ се връща. А предъ него богати сараи. На чардака — неговата баба, съсъ кожухче отъ самуръ ушито, на глава ѝ — шапчица отъ сърма, на шията — бисерно герданче, на ржцетъ — пръстени отъ злато, на краката — алени пантофки, а предъ нея — прислужници бързи.

Поклонилъ се дѣдо, па ѝ рекълъ:

— Добъръ день ти, славна господарке! Най-подире вече си доволна!

Но сърдито тя го изругала, пратила го коняръ при конетъ.

Но минава седмица и друга. Баба пакъ при рибка дѣда праща.

— Иди кажи на рибката, дѣдо, че не искамъ вече да съмъ болярка, а желая царица да стана.

Изплашилъ се дѣдо, та замолилъ:

— Стой, не думай, това нѣщо, бабо! Ни държане, нито говоръ имашъ. Цѣло царство съ тебе ще се смѣе!

Кипва ядно славна боляркина, та замахва и дѣда ударва.

— Какъ ти смѣешъ така да отвърщашъ на болярка славна и преславна? Скоро тръгвай при златната рибка!

Тръгва дѣдо, край море отива. Синьо море черно почернѣло. Вика дѣдо, златна рибка иде. Отдалече рибка дѣда пита:

— Що ти трѣбва и какво желаяшъ?

Поклонилъ се дѣдо и отвърналь:

— Съжали ме, рибке господарке! Мойта баба пакъ се разгнѣвила. Тя не иска вече да е болярка, а желае царица да стане.

Златна рибка тихомъ отговаря:

— Иди сбогомъ, не грижи се, дѣдо, и царицабабата ще стане.

Пакъ при баба дѣдото се връща. А предъ него високи